

(A)ЛУДИРАЊА

Милијана Балетић
среда, 17. март 2021.



НАШЕ МАРТОВСКЕ ПОГИБИЈЕ И СЛОБОДЕ

Тешко ли је заокружити „српски март“ – ту скоро дана за прескакање нема! Мораћу их макар дотаћ, пре него што се у'ватим мартовских избора у Никшићу. Морам тако. Управо због Никшића – да нам јаснији буде – донекле!

Ево сам чекала да се и ови, на сами врх битности подигнути, никшићки избори заврше, па да заокружим и овај март – донекле. Мада, тешко је заокружити „српски март“! Нема ти га нама мартовскога дана за прескакање! И то само из ближе историје, да не потезем ону дубљу! Дотаћу се само неких датума у том низу, па ћу се вратити на Никшић. Морам тако. Управо због Никшића – да нам јаснији буде!

Чим се март појави, ту нам је она „крвава“ свадба 1. марта '92. када је – у нестрпљењу да закува рат – Алија гурнуо свога Рамиза Делалића Ћела, да на Баш чаршији у Сарајеву, испред Старе српске цркве, у сред весеља, убије младожењинога оца Николу Гардовића, а православног свештеника Раденка Мирковића рани! И није да није успео! Сарајево је 4. априла, за пар сати – „ниоткуда“ – било под барикадама до зуба наоружане Алијине војске! Знам! Нико ми није причао! Била сам тамо и извештавала о свему томе!

Данас, када се сетим шта се све дешавало са сарајевским Србима и када се та истина ишчупа испод наслага невиђене планетарне пропаганде и лажи, па чујем ове монструозности које је над својима из криминалнога миљеа спроводио психопата „Веља невоља“ – помислим на сарајевске српске жртве Алијиних „Ћела“!!!

Код тог низања мартовских датума, онај 9. март '91. у Београду под Вуком Драшковићем и његовом партијом СПО – дође ми к'о фундамент! Како је само Вук ревносно рушио државу Србију изнутра, а његови саборци – од Словеније, Хрватске, Босне, Шиптара, окупљени под заштитом Запада – тукли споља! Које је то било савршенство уиграности! Та синергија спољашњих и унутрашњих непријатеља, та уштиманост без грешке – била је ужитак за посматрање – нашим непријатељима?!

И дан-данас он врло ревносно одрађује задато! Сваки му је српски целат невин, а Срби злочинци, који му никад довољно нису кажњени?! Мада им је, одавно, лоша вајда од њега, јер нема ко га није прочитао – он не одустаје! То је човек „принципа“! Зато и нема тог датума који се више исплатио његовоме „творцу“, ка' што се 9. исплатио Вуку Драшковићу?! Ево деценијама нема партије на власти, која сме да не узме Вука са собом и удели му право да јаше Србију?! Срећна је околност што у тој странци, већ одавно изгледа постоје само он и жена му Дана! Али зато обоје леже на државним јаслама и пиједесталу недодирљивих! Даница Драшковић, већ 11 година, представља Србију у Одбору директора НИС-а – иако је још од '96. у пензији?! А за то „представљање“, на данашњи дан, месечно добија 771.000 динара (6.534 евра) и још приде 40.000 пензије! Нормално! Ко

има право да пензионерки пензију узме?! Браво, Србијо?! Баш си их ситуирала?! И треба такве наградити – за узор – Србима?!

Нема тога, ма како на први поглед изгледало, ко може од 9. одвојити 11. март 2006. када су у Хагу убили председника Србије Слободана Милошевића! Његов ковчег су дочекале и испратиле стотине хиљада Срба, опело му је одржао владика милешевски Филарет, а опроштајни говор, између осталих, и велики Петер Хандке! Али – послати петооктобарски доносиоци демократије у Србији – и мртвог су га протерали из Београда?! Себи су одредили алеје великана, а Слоби двориште породичне куће у Пожаревцу?! И – нека! Историја, иначе, неретко покаже да – није алеја великана тамо где је зацртају пролазни властодршци – алеја великана је тамо где великани почивају!

Онда се на тај 11. наслања 12. март када су убили свога доносиоца њихове демократије и глобалистичкога благостања у Србији, квислинга Ђинђића, који – међу оним што нам је порадио – лично је, везаног председника државе Србије Милошевића, изручио западним џелатима! И то – на Видовдан!!! Можда зато што је управо Милошевић први изговорио: „Косово је само срце Србије“!

А, онда, марта 1981.– кад „балканског касапина“ Слобе који „угрожава“ шиптарска права било није – месец дана су Шиптари оргијали и тражили републику Косово! Спалили су и конаке Пећке патријаршије 16. марта! У пламену је тада нестало непроцењиво српско и светско благо – вековне црквене књиге, списи, иконе...!

Е, а онда су 17. марта 2004. Шиптари извршили погром над Србима и то у присуству до зуба наоружаних 29.000 војника од Запада инсталираних на КосМету – да „чувају мир“! Протерано је преко 4.000 Срба, тешко рањено и претучено преко 900, око 1.000 кућа им спаљено, етнички очишћено 6 градова и 9 села, уништено 35 цркава и манастира (од чега 19 споменика прве категорије), преко 10.000 икона, фресака, путира...

А, 24. марта 1999. ти исти који су нам – стајући, директно или индиректно, иза извршилаца свега овога порађенога у марту – стушили су се на нас бомбама НАТО авиона! Три месеца, дан-ноћ су нас убијали, сакатили и разарали нам државу...!!!

И сад, пре него се у'ватим овог 14. марта у родном ми Никшићу, да одмах кажем – ако ишта знам – знам да је мени лако критиковати са даљине. Е – ајмо онда.

Јес' да Никшић не можемо баш – видно – подвести под ове наведене мартовске дане, али нема кад нам западњачки пријатељи – видни ил' невидни – нису ту! Кад се мало темељније у историју задуби – у свакој трагедији српскога народа ћемо их наћи!

Дугачка је њихова рука и свемоћни погани прстићи – све од комунистичкога конгреса у Дрездену 1928. па преко нама обожаваног Броза до обожаваног Мила – који су нам вијуге паковали тако како би мислили да смо своји – а били њихови!

Но, би шта би. Када се све добро сагледа – далеко смо ми од слободе – и кад нам се учини да је имамо! Али ову никшићку – ма колико јој слутим замке – не могу а да се не радујем! И треба дати радости на вољу, а онда мудро „заденут за појас“.

Нека ми не буде замерено на искрености, али – грдно се варају они који мисле да је Никшић ослобођен! Додуше слободнији је, тренутно, него Црна Гора – за коју смо мислили да је 30. августа '20. ослобођена! Па, видите којом брзином они мељу и ломе кичму онима који су пре „добивања власти“ поносно дизали глас и били Срби „са дна каце“?! Биће врло интересантно, нажалост, пратити учинак те брзине! **Језа ме хвата од заглашујућег хука ломљаве њихове кичме, коју чујем!!!**

Ово данас у Никшићу је само пауза, коју је окупатор допустио, јер му је неопходна да размисли! Ако то тако прихватимо – има наде! Јер, тешко да ће они ту „слободу“

оставити а да је дебело не проуче, заузму став и приведу „к познанију права“! Засад ће никшићка подела власти ићи онако како би све изгледало да је ствар воље гласача и илузије о демократији јер им другачије, напосто, није мудро. Народу се не даје „шаргарепица“ да би га нахранио витаминима, него да га лакше – без отпора – пукнеш штапом по грбачи и сломиш му кичму!

Па није ни снага владајуће државне већине тако случајно постављена на – толико танушној нити – као што није случајна ни ова лествица моћи Милове политике у Никшићу – подигнута скоро до победе! Ово прво им омогућава да с лакоћом прекину „снагу већине“, и то при најмањем непослуху! А ово друго нам је подастрти узор, да знамо какву Црну Гору хоће под својом чизмом!

А то што Мило, „поносно“ говори о својим „историјским заслугама“, а „демократски“ подноси све своје поразе – није његова добра воља, мада му прича о „заслугама“ тетоши посрнулу личност! Зна он то, макар из подсвести!

Не троше они више енергију на Мила. Што не значи да им не чини посао. Он је њихов. Њега су још 'кад себе самлели и сложили на гомилу одрађених. Додуше није ту ни било неке чврстине за пружит отпора иако већег Србина од њега бивало није?! Нешто друго је њима проблем – литије су за њих биле шок и изненађење! А онда су их – мудро сачекали, отворили им своје капије да уђу и – резултате пустили да мирно уплове у њихов калуп власти, под њиховом чврстом руком!

Иначе, литије нису њима оно што и нама. Њима су оне – до прецизности сондиран терен, који открива – како и шта треба још да одраде – до своје коначне победе!

Јер, нађите ми нешто што су они допустили, након 30. августа, да их изненади! Од састава владе, до владиног „оћитовања“ по питању крупних националних питања на која су се заклињали док су били слободни, као што је однос према КосМету, Русији, Србији, Републици Српској...! На ред, убрзано дође, и преиспитивање – управо укинутог – Закона о слободи вероисповести?! А тек ово око смене кадрова и „демонтаже“ Миловог система – од полиције, служби, правосуђа, пропагаторских медија, научних громада које све што је српско мељу, гњече и пакују у модле да га „испеку“ у црногорско, попут језика, културе, традиције, историјских личности...! Нема „јунака“ који у те процесе сме такнут без дозволе западњачких амбасада, инсталираних у Подгорици! **Јер – ово је сад друга фаза у којој треба самлет и „литијаше“, бацит и њих на гомилу одрађених и – завршити посао!**

А ова заглашујућа халабука, која тутњи кроз Црну Гору и око ње, о некаквој угрожености од великосрпске хегемоније, Србије, некаквога опаснога „српскога света“ и Срба где год да су... – ма, господо – можете пуштати димне завесе у недоглед, урлати на сав глас „дрште лопова“, кад се дим и халабука слегне, све то говори само о једном – Срби, и све што се именом српским тамо зове – једино је под прогоном, линчем и истребљењем! То је оно што је данас у Црној Гори – најугроженије!!!

И, кад се све ово разабере – није ту проблем глупо погинути. Можемо ми то?! Није нам страном?! А и колико видим – здали смо се, из петних жила, да до погибије што пре дође! Да не помињем само оно препуштање – којекаквом приземном ријалити новинарству да диже своју гледаност – на тако значајном националном проблему и угрожености српскога народа?! Него сам нешто мислила, но не знам да ли да се усудим да проговорим – **а како би било да се некако потрудимо, па приредимо изненађење и себи и њима, па већ једном на те западњачке покварености – мудрошћу ударимо – не бисмо ли се некако спаси!!!**